

Asıl musibet ve muzır musibet, dine gelen musibettir

Bediüzzaman Said Nursî şöyle der:

**“Asıl musibet ve muzır musibet, dine gelen musibettir.
Musibet-i diniyeden her vakit dergâh-ı İlâhiyeye iltica edip feryad etmek
gerektir.”**

Bu söz, musibetlere bakışımızı kökten değiştirir. Çünkü çoğu insan, başına gelen her sıkıntıyı en büyük felaket zanneder. Hâlbuki hakikatte felaket, dışarıdan gelen değil; **içeriye girendir**. Yani kalbe, imana ve dine dokunandır.

Bu yüzden akıllı insan, başına gelen her musibette önce şuna bakar: “Bu, benim dünyama mı zarar verdi yoksa dinime mi?”

Eğer zarar dünyadaysa sabreder. Ama eğer zarar dineyse **işte o zaman feryad eder**.

Namazı terk etmek, zekâtı vermemek, harama bakmak, yalan ve gıybete düşmek... Bunlar küçük sanılır ama kalbi içten içe çürütür.

İnsan fark etmez ama iman zayıflar, kalp kararır. Çünkü bu musibetler mala değil, dine dokunur.

İşte bu sırrı anlayanlar dünyevi musibetlere bile dinimde olmadı diye şükretmişlerdir.

Kalp erbabından birinin dostu hapse atıldı. Hapsedilen haber gönderip dostunu haberdar ederek şikayette bulundu. O kalp erbabı zat ona ‘Allah’a şükret!’ dedi. Zincire vuruldu, dövüldü, horlandı... Her seferinde dostuna haber gönderdi. Her seferinde aldığı cevap aynıydı:

Hapsedilen adam dövüldü. Yine dostuna haber gönderip haberdar etti ve şikayette bulundu. Dostunun sözü ‘Allah’a şükret!’ oldu.

Bir müddet sonra bir mecûsî getirildi, onun yanına hapse tıkıldı. Mecusî de ishal olmuştu. Mecusî’nin eli ayağı zincire vuruldu. O zincirin bir halkası o adamın ayağına, bir halkası da mecusî’nin ayağına takıldı. Hapsedilen, dostuna haber gönderdi. Dostu ‘Allah’a şükret! diye karşılık verdi. Mecusî kalkmak mecburiyetinde kaldığında o da ayağa kalkmak mecburiyetinde kalıyordu, Mecusî’nin yanı başında duruyor, mecusî def-i hâcet ediyordu, Bu durumu dostuna yazdı. Dostundan ‘Allah’a şükret’ diye cevap geldi.

Hapsedilen kızarak 'Bu ne zamana kadar devam edecek? Bu beladan daha büyük hangi bela olabilir?!' dedi. Artık dayanamadı: "Bu ne zamana kadar sürecek? Bundan daha büyük bela olur mu?" dedi.

Cevap geldi: **"Eğer onun belindeki zünnar senin boynuna takılsaydı ne yapardın?"**

Demek ki bela sadece görünen değildir. Asıl bela **dine gelen zarardır.**

Bu yüzden arifler hep şöyle bakmıştır: Kafasına kül dökülen secdeye kapanır: "Ben ateş beklerken kül geldi, bu nimettir" der.

Yağmur gecikince biri der ki: "Siz yağmurun gecikmesine üzülüyorsunuz ben taş yağmamasına şükrediyorum."

Bir kişi Sehl Tüsterî'ye şöyle dedi: **'Hırsız evime girip eşyama götürdü'. Sehl 'Allah'a şükret' dedi; 'eğer şeytan kalbine girip tevhidi ifsad etseydi ne yapardın!'**

İşte bütün bu sözler tek bir noktada birleşir: **Asıl felaket dünya değil, dindir. Asıl kayıp mal değil, imandır.**

Başına ne gelirse gelsin eğer iman yerindeyse, hâlâ kazançtasın. Ama eğer musibet kalbine, imanına, tevhidinde dokunmuşsa **işte o zaman en büyük kayıp başlamıştır.**